

عنوان مقاله:

ارائه الگوی کالبدی- فضایی مطلوب در سکونتگاههای غیررسمی شهر چابهار و پراکنش الگو به کمک نرم افزار گرسه‌پایر

محل انتشار:

دوفصلنامه معمار شهر، دوره 2، شماره 5 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

علیرضا نظرنیا - گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد تهران غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

لیلا زارع - گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد تهران غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

فریبرز دولت آبادی - گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد تهران غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

حاشیه‌نشینی در شهرها به علت رشد بیسابقه مهاجرت از روستا به شهر معضلی مهم و اجتناب ناپذیر در برابر نظام معماری شهرهای امروزی ایران قرار داده است. در این بین مهاجران در پی عدم دریافت پاسخ برای حل موضوع سکونت از سوی مسئولین شهری، منفعل نمی‌مانند و پاسخی از جنس دانش و تجربه بومی خود همچون زاغه، کپر، چادر، آلونک، حلبی آباد و امثال آن را شکل می‌دهند. سوال مهم در نحوه مداخله کالبدی-فضایی برای حل معضل پیشگفته است. آیا برخورد صرفاً سلبی با سکونت خودروی پیش‌آمده و متعاقباً تخریب هر نوع مدل از معماری ارگانیک شکل گرفته مطلوب است؟ سطح و عمق مداخله در ساختار معماری شکلگرفته که منطبق بر فرهنگ سکونت گروه مخاطب طرح است باید به چه نحوی باشد تا الگوی جدید به لحاظ کالبدی- فضایی میان گروه مخاطب طرح جا بیفتد؟ مقاله پیش رو با محوریت شهر چابهار و سکونتگاه‌های غیررسمی آن ابتدا سعی در بررسی عمیقتر مساله و سپس یافتن پاسخی پایدار برای حل مساله کالبدی- فضایی پیش‌آمده دارد. این فرآیند با مطالعات میدانی محقق، برداشتها و پیمایشهای متعدد سکونتگاههای غیررسمی شهر چابهار همراه بوده است. در آخر الگوی کالبدی- فضایی مطلوب بر روی زمین پیاده سازی و با استفاده از نرم‌افزار گرسه‌پایر منتشر و ساماندهی شده است.

کلمات کلیدی:

الگوی کالبدی- فضایی، سکونتگاه غیررسمی، چابهار، گرسه‌پایر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1679085>

